

Arrest

nr. 159 273 van 23 december 2015
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2015 met refertenummer 56857.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. COECKELBERGHS, die loco advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Halle weigerde de huwelijksverklaring van verzoeker met mevr. M. S.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 6 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoeker werd op 4 augustus op heterdaad betrapt op winkeldiefstal in het warenhuis Delhaize door de politie van Halle.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 augustus 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer die verklaart te heten(1):

Naam/nom: E.(...) B.(...) Voornaam/prénom:R.(...) Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Marokko/Maroc

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 05.08.2015(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven ingediend;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal PV nr HV.12.LJ.005357/2015 van de politie van Halle

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 13.10.2014”

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 augustus 2015 ook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op 5 augustus 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten(1):

Naam/nom: E.(...) B.(...) Voornaam/prénom:R.(...) Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Marokko/Maroc

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.08.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 13.10.2014.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal.

PV nr HV.12.LJ.005357/2015 van de politie van Halle.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel dat hem betekend is op 13.10.2014.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

**voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

**een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 18.09.2014 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Halle. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet over een discretionaire bevoegdheid aangezien dit onder andere gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In dit opzicht zou een eventuele vernietiging van het bestreden bevel verzoeker geen enkel nut opleveren.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middelen de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van een aantal bepalingen uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41, tweede lid van het Handvest, van het algemeen beginsel van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“8.1. Eerste middel: schending van het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord (audi et alteram partem), en van artikel 41 lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De rechten van verdediging van de heer E.(...) B.(...) werden geschonden waardoor er geen rekening werd gehouden met de belangen van de heer E.(...) B.(...) bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld aan een inreisverbod van drie jaar.

Het inreisverbod werd genomen met toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de richtlijn 2008/115 (Doc. Parl., Kamer, 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23).

De bestreden beslissingen werden dus genomen met toepassing van het Unierecht.

In het arrest M.M. t. Ierland van 22.11.2012(C-277/11) oordeelde het Europees Hof van Justitie:

« 83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr.* blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr.* blz. I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging ».

Verzoeker werd niet verhoord omtrent zijn persoonlijke levenssfeer noch omtrent de hangende procedure voor de familierechtbank, vooraleer de bestreden beslissingen genomen werden.

Mocht dit het geval zijn geweest, dan had de heer E.(...) B.(...) kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de weigeringsbeslissing om te huwen van de ambtenaar van de burgerlijke stand had ingeleid.

Het inreisverbod vermeldt enkel dat de huwelijksaanvraag van de heer E.(...) B.(...) werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Halle.

Dat de heer E.(...) B.(...) beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing en dat een vonnis elk ogenblik kan tussenkomen is wel degelijk van belang.

Indien de heer E.(...) B.(...) hieromtrent verhoord zou zijn geweest, dan had hij deze informatie (inclusief kopie van de besluiten die door zijn raadsman in het kader van die procedure werden neergelegd met de bewijzen van een duurzame relatie (stukken 5 en 6)) hebben kunnen overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De kans zou dan bestaan hebben dat de Dienst Vreemdelingenzaken, mocht ze kennis hebben gehad van alle elementen, een andere beslissing genomen zou hebben.

De beslissing m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt: “Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn (cfr. Het door de politie Halle ingevulde administratief verslag)”.

Deze vermelding bevindt zich op de derde pagina van de beslissing, na de bespreking van de beroepsmogelijkheden. De heer E.(...) B.(...) tekende de beslissing enkel af ter kennisname van de beslissing.

De heer E.(...) B.(...) betwist formeel dat hij werd verhoord omtrent het voornemen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De politie vulde enkel een administratief verslag in.

De heer E.(...) B.(...) is enkel verhoord door de politie in het kader van "een betrapping op heterdaad van een diefstal van tandpasta" (sic). De heer E.(...) B.(...) werd niet bijgestaan door een advocaat. De heer E.(...) B.(...) is het Nederlands niet machtig en spreekt evenmin goed Frans. Nochtans werd er geen tolk ingeschakeld om de heer E.(...) B.(...) toe te laten zijn verhaal te vertellen. Nadien werd de heer E.(...) B.(...) evenmin in het bezit gesteld van een kopie van dit verhoor.

Dit is niet ernstig.

De bestreden beslissing schendt aldus het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, evenals artikel 41 lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van de fair-play en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"8.2. Tweede middel: schending van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van de fair play en het redelijkheidsbeginsel, een manifeste beoordelingsfout.

De bestreden beslissingen worden gemotiveerd door het feit dat de heer E.(...) B.(...) niet aan de terugkeerverplichting voldeed.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar (...) 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd".

De omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf het volgende stelt:

« 2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning ».

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. De motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat een bestuur een volledig en ernstig onderzoek moet voeren.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkene om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering in zaken als deze is van groot belang aangezien er enkel een annulatieberoep mogelijk is tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan bekijken.

De motieven in de beslissing dienen gesteund te zijn op correcte juridische en feitelijke overwegingen.

De terugkeerverplichting van de heer E.(...) B.(...) vloeit voort uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13 oktober 2014. De eigenlijke beslissing dateert van voor 10 oktober 2014.

De heer E.(...) B.(...) heeft op 10 oktober 2014 een verzoekschrift neergelegd tegen de weigering tot huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Halle.

Door het instellen van dit beroep werd de termijn waarbinnen het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden uitgevoerd, immers opgeschort tot de daag waarop de rechter definitief geoordeeld zal hebben over de rechtmatigheid van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Door niet te informeren naar het vervolg op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de daaropvolgende procedure, schond tegenpartij de in het middel ingeroepen bepalingen.

De tenuitvoerlegging van het op 13 oktober 2014 betekende bevel om het grondgebied te verlaten werd dus ambtshalve geschorst, zodat niet aan de heer E.(...) B.(...) kan verweten worden dit bevel niet onmiddellijk uitgevoerd te hebben.

De ratio legis van de omzendbrief is dat een vreemdeling niet uitgewezen kan worden indien zijn geplande huwelijk of wettelijke samenwonen niet geveinsd is.

Dit zal enkel blijken na de uitspraak van de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zetelend zoals in kort geding.

De bestreden beslissing houdt daar geen rekening mee, aangezien ze enkel verwijst naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich op een proces-verbaal met nr. HV.12.LJ.005357/2015 van de politie van Halle om te stellen dat de heer E.(...) B.(...) op heterdaad werd betrapt op diefstal.

De heer E.(...) B.(...) werd niet aangehouden, ondanks het feit dat hij geen officiële verblijfplaats in België heeft. De procureur des Konings heeft de aanhouding van de heer E.(...) B.(...) dus niet bevolen.

Zoals de heer E.(...) B.(...) van in het begin aan de politie heeft verteld betreft het een verstrooidheid van zijnentwege. De "diefstal" betreft een tube tandpasta ter waarde van 3,50 EUR die de heer E.(...) B.(...) in zijn hand had bij het naar buiten gaan en vergat te betalen.

Op basis van één proces-verbaal, dat zelfs niet ter kennis van de heer E.(...) B.(...) werd gebracht, meent de Dienst Vreemdelingenzaken te kunnen stellen dat de heer E.(...) B.(...) een gevaar vormt voor de openbare orde.

Het is niet duidelijk waarom het gedrag de heer E.(...) B.(...) een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De heer E.(...) B.(...) werd niet veroordeeld. De heer E.(...) B.(...) is onschuldig tot het tegendeel bewezen is.

De feitelijke grondslag om een inreisverbod van drie jaar af te leveren samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook manifest foutief!

Het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod vormen dan ook een schending uit van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van de fair play en het redelijkheidsbeginsel."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest, van artikel 149 van de Grondwet juncto artikel 39/65 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, van "het algemeen rechtsbeginsel van de goede rechtsbedeling", van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van de fair-play en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"8.3. Derde middel: de schending van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, de schending van artikel 8 en 12 EVRM, de schending van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 149 van de Grondwet juncto artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de verplichting tot motivering en van het algemeen rechtsbeginsel van goede rechtsbedeling en motiveringsplicht, de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, een manifeste beoordelingsfout.

De gevolgen van de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn buiten proportie. De fundamentele rechten van de heer E.(...) B.(...) die vervat liggen in het Burgerlijk Wetboek, het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn geschonden.

Artikel 149 van de Grondwet juncto artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de verplichting tot motivering en van het algemeen rechtsbeginsel van goede rechtsbedeling en motiveringsplicht zijn geschonden.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn eveneens geschonden, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat een bestuur een volledig en ernstig onderzoek moet voeren. Het rechtsbeginsel van fair play werd eveneens geschonden. Dit beginsel houdt in dat ieder bestuur de betrokkene de kans moet geven om zijn/haar bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen.

Daarnaast is ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Aangezien de heer E.(...) B.(...) een feitelijke gezinscel vormt met mevrouw S.(...) en zij hun intentie om te huwen hebben kenbaar gemaakt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Halle dient er met het onderzoek naar dit huwelijk met voorzichtigheid te worden omgegaan.

Het recht om een gezinsleven te vormen is immers een fundamenteel mensenrecht volgens artikel 8 EVRM. Artikel 12 EVRM voorziet in het recht om te huwen en een gezin te stichten. De bescherming van het gezinsleven wordt ook artikelen 7 van het Handvest gewaarborgd.

Er moet een manifeste wil aanwezig zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen zonder het oogmerk om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen alvorens men over een schijnhuwelijk kan spreken. De reden waarom men een duurzame levensgemeenschap wil opbouwen is irrelevant.

In casu is niet aangetoond dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Integendeel, de heer E.(...) B.(...) heeft door het instellen van een beroep tegen de weigeringsbeslissing om te mogen huwen een fundamenteel recht afgedwongen.

De zaak werd door de familierechtbank in beraad genomen op 20 april 2015, doch er werd nog uitspraak gedaan.

De heer E.(...) B.(...) heeft recht op een effectief verweer. De rechten van de heer E.(...) B.(...) zijn dus nog niet uitgeput.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld aan een inreisverbod van drie jaar heeft tot gevolg dat de heer E.(...) B.(...) niet in België aanwezig zal kunnen zijn om te huwen wanneer de rechtbank zal beslist hebben dat hij toch met mevrouw S.(...) mag huwen.

Het vonnis zal immers voorzien in een verlenging van de termijn waarbinnen partijen kunnen huwen na de aangifte van hun huwelijk (artikel 165 B.W.).

Door een bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld aan een inreisverbod van drie jaar wordt aan de heer E.(...) B.(...) het recht ontnomen om een gezin te stichten overeenkomstig artikel 12 EVRM.

Het inreisverbod van drie jaar staat dan ook niet in verhouding met de gevolgen ervan.

Een gedwongen terugkeer én het opgelegde maximum-inreisverbod houden dan ook een schending in van de in dit middel ingeroepen bepalingen."

3.2. Het derde middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en van "het algemeen rechtsbeginsel van de goede rechtsbedeling" aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling of dit beginsel, voor zover dit bestaat, zouden schenden.

3.3. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.5. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216 356, RvS 30 juni 2009 nr. 194 978, RvS 3 december 2007, nr. 177 513). Verzoeker toont niet aan dat er in casu sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. De toepasselijke passages uit deze bepaling luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

3.10. Het inreisverbod vindt op zijn beurt zijn juridische grondslag in het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

3.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middelen nergens betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort met een geldig visum. Verzoeker betwist evenmin dat er geen

termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en weerlegt geenszins dat hij het bevel dat hem op 13 oktober 2014 werd betekend niet heeft opgevolgd. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeker in beginsel een bevel af te leveren dat gepaard ging met een inreisverbod voor een maximumtermijn van drie jaar.

3.12. Verzoeker stelt in zijn eerste en tweede middel in wezen dat hij niet werd gehoord en dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn belangen.

3.13. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

3.14. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

3.15. Aan verzoeker wordt zowel bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) als een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Deze beslissingen vloeien, zoals verzoeker terecht opmerkt, voort uit de omzetting van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van deze maatregelen, die als terugkeerbesluiten dienen te worden beschouwd in de zin van de Terugkeerrichtlijn, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissingen moeten dan ook worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoeker ongunstig kunnen beïnvloeden.

3.16. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

3.17. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker, voorafgaand aan de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod wel degelijk werd gehoord. Toen verzoeker op 4 augustus 2015 op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal in de Delhaize van Halle, werd door de politieagente gepeild naar de reden voor zijn verblijf in België (Administratief verslag vreemdelingencontrole). Verzoeker maakte toen melding van zijn verloving met mevrouw S. M. Uit het verslag blijkt dat de agente hiervan op de hoogte was

aangezien zij betrokken was bij het onderzoek inzake schijnhuwelijk in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker kan dus bezwaarlijk worden bijgetreden indien hij oppert dat hij niet de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt kenbaar te maken.

3.18. Waar verzoeker oppert dat hij ter gelegenheid van zijn gehoor geen bijstand verkreeg van een advocaat, noch van een tolk en hij na het gehoor niet in het bezit werd gesteld van een afschrift van het verhoor, merkt de Raad op dat verzoeker niet concreet aanduidt op welke wijze deze garanties zouden voortvloeien uit het Unierecht. Artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn voorziet immers enkel een recht op juridische bijstand na de vaststelling van een terugkeerbesluit, in het kader van een beroepsprocedure. Uit het administratief verslag kan geenszins worden afgeleid dat er communicatieproblemen waren, waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door het gebrek aan een tolk in zijn belangen zou zijn geschaad. Tenslotte maakt verzoeker niet aannemelijk dat het Unierecht zou bepalen dat hij automatisch in het bezit dient te worden gesteld van een afschrift van het verhoor en dat de Belgische wetgeving hem niet de mogelijkheid verschafte om op aanvraag in het bezit te worden gesteld van een afschrift van het proces-verbaal.

3.19. Bovendien dient te worden aangestipt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht slechts aanleiding geeft tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). De vraag rijst of verzoeker, indien hij zou zijn gehoord, bij machte zou zijn geweest om elementen aan te reiken die een invloed kunnen hebben op de besluitvorming.

3.20. In zijn middel poneert verzoeker dat hij had kunnen laten gelden dat hij een procedure had ingeleid bij de burgerlijke rechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal documenten toe die betrekking hebben op deze procedure (Verzoekschrift, bijlagen 3-6). Deze elementen, die enkel aantonen dat verzoeker het oneens is met de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, maar als dusdanig geen bewijs vormen van een werkelijk gezinsleven, hebben geen invloed op de beslissing om aan verzoeker al dan niet een verwijderingsmaatregel en/of een inreisverbod af te leveren of de duur van dit laatste te moduleren. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor deze procedure en dat zijn belangen niet zouden kunnen worden behartigd door de raadsman die het verzoekschrift indiende bij de Familierechtbank van Brussel.

3.21. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden in zijn stelling dat de termijn om het bevel om het grondgebied te verlaten "*ambtshalve*" zou zijn opgeschort door het feit dat hij een beroep instelde tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Halle. Verzoeker citeert in zijn tweede middel de omzendbrief van 17 september 2013, maar hij toont op geen enkele manier aan dat hem een ontvangstbewijs werd afgeleverd zoals bedoeld in de in de door hem geciteerde omzendbrief vermelde bepalingen van het Burgerlijk Wetboek. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad trouwens aan dat in de kwestieuze omzendbrief uitdrukkelijk wordt gesteld dat de opschorting van de tenuitvoerlegging van het bevel slechts geldt tot op de dag dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand een weigeringsbeslissing neemt.

3.22. Met betrekking tot de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissingen, meent verzoeker dat de feitelijke grondslag foutief is omdat hij niet voor deze feiten werd veroordeeld. Verzoeker beweert dat de winkeldiefstal een verstrooidheid betrof en dat hij voor dit misdrijf niet werd aangehouden. Volgens verzoeker is hij onschuldig tot het tegendeel bewezen is. De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker niet werd aangehouden en het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staan dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231 531). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de vaststelling dat verzoeker zich had schuldig gemaakt aan een winkeldiefstal te laten meespelen als een – overigens overtoollig – motief van het bevel om het grondgebied te verlaten en als een motief om aan dit bevel op grond van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek te bepalen.

3.23. Zowel het door verzoeker geschonden geachte artikel 149 van de Grondwet als artikel 39/65 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van bestuurlijke aard zijn en niet werden genomen door een jurisdictioneel orgaan, kunnen zij onmogelijk deze bepalingen schenden. De schending van de jurisdictionele motiveringsplicht wordt in casu niet dienstig aangevoerd. Ook artikel 47 van het Handvest is enkel van toepassing is op rechterlijke instanties en niet op zuiver administratieve beslissingsprocedures (RvS 27 november 2014, nr. 229 389).

3.24. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest is nagenoeg identiek aan artikel 8 van het EVRM waardoor beide bepalingen gezamenlijk kunnen worden besproken. Artikel 7 van het Handvest bepaalt immers het volgende:

“Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De begrippen ‘privé-’ en ‘gezinsleven’ uit voormelde artikelen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in de eerste plaats aannemelijk te maken dat hij specifieke sociale bindingen heeft in België of dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

3.25. De Raad stelt vast dat verzoeker beweert een feitelijke gezinscel te vormen met mevrouw S., maar dit wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. De weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand naar aanleiding van de huwelijksaangifte vormt op dit punt een tegenindicatie. Louter op basis van het feit dat verzoeker beroep instelde tegen deze weigeringsbeslissing, kan onmogelijk worden besloten dat er sprake is van een doorleefd gezinsleven op Belgisch grondgebied. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er in haren hoofde sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij slechts vereist indien er sprake is van een privé- of gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

3.26. Artikel 12 van het EVRM beschermt, zoals verzoeker oppert, het recht om te huwen en een gezin te stichten. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissingen het recht van verzoeker om te huwen onverkort laten.

3.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 8 en 12 van het EVRM of van de artikelen 7 en/of van de artikelen 41 of 47 van het Handvest. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat deze te kwader trouw zou hebben gehandeld. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de fair-play of van de materiële motiveringsplicht. Er werd evenmin een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN